

HAYAT İÇİN SU

"Bazen gözlerden kayan bir iki damla sevinçtir, bazen de yürekler parçalayan bir acı, Bazen soluktur, bazen de acı bir yutkunma. Ama en sonunda daima nefestir hayata ve daima candır bedene."

Her birey yaşamak zorundadır. Yaşamını sürdürmek, hayatta varolmak zorundadır. Bu yaşam bazen bireysel bir çabadır bazen de toplumsal. Zorunlu görevimizdir bu bizlerin. Ve bu varolma çabası içinde yalnız değilizdir. Bitkiler, hayvanlar yalnız bırakmaz bu varoluş çabasında. Aslında tüm derdimiz de bundan ibarettir. Tarih boyunca su adına kavgalar verilmesi. Adına türküler yakılması. Uğrunca can verilip can alınması. Hepsini varolabilme çabasındandır. Ama şu da bir gerçek ki savurganca kullanılmıştır.

Su hayattır, su özlemdir. Su hayaldir.

Bazen bir tarla başındaki rençberin küreğine dayalı ayakta tattığı uykunun kahramanıdır. Bazen bir deniz kentlinin dağ başında geçirdiği gecelerin dalga sesli hayali, bazen kurumaya yüz tutmuş bir çiçeğin can kurtaranı, bazen susamış bir bedeninin en tatlı düşü.

Etrafımıza bir bakalım. Nerede bulamayız ki su' yun izini. Onun eserini. Pencereyden gördüğüm kar kaplı Ağrı Dağı'nda mı, saksıdaki çiçekte mi, babamın yudumladığı çayda mı, sobada yanan odunda mı? Ya da dörtte üçü su olan bedenimde mi. Su her yerde hatta içimizde. Düşünen beynimde, yazan şu parmaklarımda.

Adına servetler harcanan su her yerde. Ve belki de bu yüzden kıymeti bilinmemekte. Hani derler ya, "İnsan yaşarken yaşadığını bilmezmiş." Suyun hikayesi de böyle. Varken değeri bilinmez. Elden gittikçe kıymete biner.

Hep yaşamak için su tüketir dururuz. Belki biraz da olsa "su için yaşasak." Kullanma, tüketme konusunda biraz da olsa özen göstersek. Yaşarken yaşadığımızı biraz olsun fark edebilirsek. O dağlardan süzülen, şırlıtlı sesiyle avuç avuç içtiğimiz suyu biraz sevdiğimizi gösterebilirsek, belki de yarınlarımızı daha güvenle bakabiliriz o zaman. Düşünün bir bakalım cansız olduğu halde can veren daha kaç şey vardır hayatta.

Güz gelmeden, kızıl yapraklar bir bir düşmeden, düşüp avuçlarımızda kalmadan, çatlamadan toprak ana, gül kokarken, denizler dalgalanırken, ırmaklar şırıldarken, ve dahası soluk alabilirken bir şeyler yapılmalı. Rençber ürünsüz, yolcu susuz, deniz kentli denizsiz kalmadan bir şeyler yapılmalı. Biraz olsun, su için yaşamalı.

İsmail AÇAR
14Nisan İ.Ö.O 8/B Sınıfı
Doğubeyazıt/AĞRI